

Hans van de Waarsenburg

Aran

De boot naar Aran spleet de golven.
Het sacrale water schuimde Atlantisch
Over de randen van de baai. Stormwind
Verstrengelde onze haren en zoutkristallen

Vulden de rimpels van de huid. Er lag
Een hand op een hand. Turf stapelde
Zich in het hoofd. Of er een varken werd
Geslacht. Kruimige bloedworst dampend

Op ons wachtte, omringd door appel en
Herfst. Maar het is toch lente, zei je en
Neuriede een oud lied in mijn oor. Terwijl
Zee bloesemde in het verweesde water.

Bomen

I

Altijd zijn er de bomen
Ze huizen in hoofden
Als kruinen in de wind
Ze waaien in nesten

De nerf van herinnering
Hun ademloos verhaal
In turf, in carboon
Zwarte bomen versteend

Schors verzwijgt tijd
Huid is een stilte
Een traan in het water
Van de regen, ach

II

De bomen, ze sluimeren's
Nachts, rukken
Aan dromen, trekken hun
Wortels uit het bestaan

Kantelen de hoofdtooi
Verzwijgen het vergaan
De bomen, de bomen
In nacht zo nabij

Bezingen hun bladerzee
Schepen je in stroom
Van wind, en lezen mij:
Ik heb je zo bemind.

Zuidwal

Midden op de Zuidwal
Tussen eeuwige lindebomen
- Waar zag men of bestond
verval ? -

Is de jongen teruggekomen

Spelend met herfstbladeren
Sneeuw onder de klompen
Bloesem op het hoofd
Loopt hij door kniehoog
Beemdgras, spijkerpunthard

De pijlen, de boog schietklaar
Zoekt de jongen door de dagen
Struikelt wanneer hagel
Naar de tanden slaat, zeewind
Blaast en vol verzet water breekt

In zijn blauwvalies herinnert
De jongen wegen en scapulieren
Vroeg neon buigt er het glas van de
Droom, zondig speeksel tast in
Lommerrijke avonden. Alles ligt klaar

Op de Zuidwal: de zee, de reizen
De kazige schimmel van de nacht
De omkeerbaarheid van het woord
De luchtspiegeling van de dood
En altijd late nazang in het oor

Galway

We roken de rook in de kroegen, staarden
Naar de turfuren, alsof alles zou blijven
Duren, er niets veranderd was. Woorden
Niet gezegd, verzwegen. In duinen, op

Stranden achtergebleven. Misschien, zei je
Zijn er reizen om alleen te gaan, leefden we
Zonder tijd of bestaan. Maar waar ook
De wegen waren, altijd meerden er schepen

En zocht ik in de havens naar je gezicht.
Want horizon is slechts een verte in altijd
Ander licht. Het dorst in je stem, zei je.
Kom hier en zet je lippen aan glas of gedicht.

Nehalennia

I

Het nachtelijk geruizel van golven
De windloze ebbevlakte en het
Zachte knappende schuim, zo

Smaakte de kaviaar van haar mond
Zo steeg ze op uit donkere diepte
Waar ze zich schuilhield op haar

Altaar, tussen wiegend wier en
Mossels, op haar steen verhardend
Tot puistige vergetelheid

II

In lichtend schuim waadde zij
En droogde zich met helmgras
Haar voeten stonden op het

Zure mos van duin en wij
Zongen liederen van die tijd
De heupen schokten in de nacht

Zij keek en wenkte mij mee
Duinroos en zand deerden niet - wit
Maanbeeld, toen ze verdween in zee

III

In december, als de tijd stilstaat
Herinneringen als honden aan de
Ketting trekken, poedert korrelig

Zout soms je haar. Het altaar van
Je dijen zwijgt al eeuwen en is
Glad geschuurd door het tij

Liederen van toen zingen we
Niet meer. De zee is koud
En staarsel voor ijzige wind

IV

Alleen bij springvloed licht je

Soms nog op, een courtesane
Die het strand bestijgt tijdens

Een winterstorm. De dagen, de
Hondse, zijn aan jouw voorbij
Gegaan. Alle vruchten versteend -

En toch als ik koers zet, reik
Ik naar je koude hand en proef
Het zilt van de jaren.